

“Em Ra Đi Nơi Đây... Vẫn Thế !” (!#?!)

Thiện Ngôn

Ca-Nô hay Nhạc công, có khác gì một con Vẹt (?)

Trường hợp xảy ra cho nữ tác giả Dương Thu Hương, cựu cán binh bộ đội CS Bắc Việt, “khi theo toán quân vào Sài Gòn”, bà ta đã ngồi khóc bên lề đường tại một thành phố của bọn Tư Bản “phồn vinh giả tạo!”. Bà Hương khóc cho một nền văn minh vừa bị thất bại bởi cuộc xâm lược của phe thuộc chế độ man rợ. Trong lúc nguy quyền CSBV, phe “giải phóng quân”, đang say sưa ‘Núp’ kỹ dưới các từ ngữ (hoành tráng) “giải phóng”; “đánh cho Mĩ cút, Ngụy nhào!” và hô hào, nổ to hơn hết là khẩu hiệu “thống nhất đất nước”!

Tương tự hoạt cảnh vừa trên, cũng chính tại nơi đây (thủ đô Sài Gòn, Hòn ngọc của Viễn đông!), oái oăm thay! trước hành động xâm lược của Bắc quân CS, lúc đó lại có một tay ‘nhạc sĩ’, tạm gọi khá nổi tiếng thời VNCH (?): họ Trịnh tên Côn Sơn (TCS), đã tự động “hồ hởi, phấn khởi” lên tiếng chào đón những người ‘anh em phía bên kia’ (của hấn) tức đám “giải phóng quân” bộ đội CS miền Bắc (chế độ man rợ) vào cưỡng chiếm Sài Gòn.

[So sánh nhận xét của Dương Thu Hương với thái độ của tên ca nô, nhạc công họ Trịnh VGCS: **“Hôm nay (ngày 30 tháng 4 năm 1975) là cái ngày mơ ước của tất cả chúng ta..”** Và **“phần chiến thắng nó lại mang tính man rợ, tại vì dấu gị đi nữa thì cái mô hình tư bản chủ nghĩa vẫn khá hơn...”**]

Hấn, họ Trịnh, xin được ‘hạ’ cấp (hay ‘xuống’ cấp), tự nhận lãnh kiếp “văn công”, loại ca nô, nhạc công VGCS, cam chịu làm thân khuyển mã, cúi đầu phục vụ cho cái cơ chế mới, mang tính man rợ! Gã nhạc công, ca nô TCS, đã tự động lên đài phát thanh kêu ‘gaọi’ “anh em văn nghệ sĩ, học sinh, sinh viên và thanh niên miền Nam” như sau:

“Tôi nhạc sĩ Trịnh Công Sơn rất vui mừng và cảm động được gặp và nói chuyện với tất cả anh em văn nghệ sĩ ở miền Nam Việt Nam này (!). Hôm nay (ngày 30 tháng 4 năm 1975) là cái ngày mơ ước của tất cả chúng ta. Đó là ngày mà chúng ta đã ‘giải phóng’ hoàn toàn đất nước Việt Nam; cũng như những mơ ước của các bạn (?) bấy lâu về sự độc lập, tự do và thống nhất... Hôm nay chúng ta đã đạt được tất cả... Chúng tôi đang ở đài phát thanh Sài Gòn... Tôi xin hát lại cái bài ‘Nổi vòng tay lớn...’ Hôm nay thật sự ‘cái vòng tay lớn’ đã được nối kết... Rừng núi dang tay nối lại biển xa... ta đi vòng tay lớn mãi để nối sơn hà..” (sic)

Tại đài (phát thanh), lúc đó còn tọa lạc trên đường Phan Đình Phùng, Sài Gòn; tay ca nô sau phần hô hào, lớn lối tuyên bố; hấn đã hành động như một tên khùng, gào thét (chứ không phải hát) với bản nhạc “Nổi Vòng Tay Lớn”, do chính gã sáng tác ra trước kia.

Nói cho ngay, tính đến ngày hôm ấy (30-4-75) hấn, tên ca nô VGCS, vẫn còn được dịp ca hát “tự do” lần chót! trước khi phải **“hót theo chỉ đạo”**, **“hót theo định hướng”** theo lệnh của ủy ban ‘tuyên giáo’ lẫn ‘tuyên vận’ (CS) của “Đảng ủy” hay “Thành ủy” VC (Việt nam Cộng sản) sau đó! Cho nên “cái ngày hôm nay...” (theo lời TCS) ai đã từng nghe bài **“Em còn nhớ hay em đã quên”** của con vẹt ca nô, nhạc công họ Trịnh, thì chắc chắn không quên câu **“Em ra đi nơi này vẫn thế”** !

Trước kia hấn, tên cựu ca, nhạc sĩ VGCS (trước năm 75) đã viết:

“.....
“Em ra đi nơi này vẫn thế
Lá vẫn xanh trên con đường nhỏ
.....”

Ngược dòng sự kiện, tất nhiên những ai ở miền Nam vẫn không quên, **thuờ đó có một kẻ trốn lính, trốn nghĩa vụ quân sự, ở lại hậu phương để lén lút “màn” nhạc; một loại nhạc, bị gán cho cái tên là “phản chiến”**; nhằm than thở cho thân phận riêng cá nhân hấn; tức kẻ sống tại một đất nước đang bị xâm lược, lãnh chịu mọi thảm họa chiến tranh do bởi phía Bắc quân, bộ đội CS Hà Nội gây nên. **“Em ra đi nơi này... vẫn**

thế!” là tựa đề một trong những bản nhạc có cùng lời ca của tay nhạc công họ Trịnh.

Sau ngày “giải phóng”, dân chúng sẵn uất hận vì cuộc đời mất tự do, phải sống dưới sự kềm kẹp, áp bức lẫn uy hiếp tinh thần, ban ngày cũng như đêm (do bọn Công an khu vực) của chế độ mới (Xã hội Chủ nghĩa, CSVN); một số khán, thính giả cũ (Fans) của hẳn bức tức bật ra câu hỏi “**vẫn thế là cái chó gì!**”, lẫn thắc mắc: “*nơi này là ở đâu?*”. Là “*nơi nào trên trái đất?*”

Cũng trong số có người đồng hương của hẳn, tự hỏi:

- “**Nơi này vẫn thế! ở nơi mô, hi (!)**”

Đúng thế! Bước qua thế kỷ thứ hai mươi mốt, hầu như cặp Búa và Liềm, “thương hiệu” của tổ chức CS Quốc tế, chỉ còn hiện diện tại “một số ít” gồm các nước như: Trung cộng (Trung hoa Cộng sản), CS Bắc hàn, CS Cu ba và cuối cùng là CS Việt nam...(!)

Tại sao lại có sự mù lòa, ngu xuẩn như vậy?

Chuyên “Lá vẫn xanh” là điều tất yếu. dễ hiểu; là hiện tượng thiên nhiên của trời đất, của tao hóa! Ngay quyền Hà Nội và chủ nghĩa CS đâu có tài thánh mà đổi màu lá cây từ xanh ra đỏ được?

Cùng lắm, chỉ có thể “Noi theo tấm gương Bác!”: Tức bắt chước giống Bác! Trong thời kỳ “ra đi để kiếm cách ‘kíu’ nước” Bác đã từng có biết bao lần xách quần chạy giông để gieo loại ‘hạt giống đỏ’, trước hết là trên thế giới và sau này tại khắp miền đất nước VN (!)

Sau một thời gian ngắn lên đài phát thanh Sài Gòn để được dịp kêu “gaọi” và “kơ haót” (kêu gọi và ca hát) “*rừng núi dang tay nối lại biển xa...*” để, “*mừng ngày chúng ta giải phóng hoàn toàn đất nước*”, kết cuộc sau đó, tên ca nô nhạc công TCS đã phải trở về sống ở Huế (xuất sứ hộ khẩu) và tự nguyện tham gia vào những “kế hoạch lao tác” (còn được dùng chữ “*đi thực tế?*”); một hình thức bị đi khu “*kinh tế mới*”, trồng khoai sắn trên những vùng đất hoang, đặc biệt phía cực bắc của nước VNCH. Những nơi này, lúc đó có đầy rẫy các loại đầu đạn trái phá của quân CS Bắc Việt chưa kịp nổ, còn bị vùi nông dưới mặt đất. Đây là hậu quả do Bắc quân CS pháo kích qua phía nam vĩ tuyến 17; từ tỉnh Quảng Trị (bên này bờ sông Bến Hải). Các địa danh, khiến ngày nay mỗi lần được nêu ra, vẫn dường như còn **phảng phất mùi khét lẹt của thịt xương trộn lẫn máu lửa của phía Bắc quân CS Hà Nội!**

Những địa danh được nhắc đến gồm Vĩnh Linh, Trung Lương, Gio Linh, Cam Lộ hay Đông Hà v...v; đặc biệt thảm thương hơn cả là “*Đại lộ kinh hoàng*”, tức đường QL-1, noi theo hướng Bắc ra Quảng trị là **nơi người dân vô tội bị chết nhiều nhất do đạn pháo kích của quân CS Bắc Việt!**

Sự đòi thay đổi, khiến mọi chuyện đảo lộn, tên nhạc công VGCS TCS đâu có còn sung sướng như cái thời ‘*vàng son*’; cái thời kỳ được “*thụ hưởng đầy đủ sự giúp đỡ, bao che của các tướng tá trong chính phủ Sài Gòn*”. Hẳn được sống bình yên nơi hậu tuyến, ung dung ca hát, **kiếm tiền dư giả**; trong khi cuộc chiến do CS Bắc Việt chủ mưu, đang mỗi ngày mỗi khốc liệt trên toàn lãnh thổ miền Nam.

Từ một mơ triết lý vụn trong cái sọ, nhỏ bằng gáo dừa, của gã ca nô, nhạc công họ Trịnh, sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, nếu toàn dân miền Nam được sống một cuộc đời (gọi là) “*vẫn thế*” thì

- Đâu có hàng triệu người phải liều mạng bỏ nước ra đi!
- Đâu có chuyện vượt biên, vượt biển!
- Đâu có xảy ra cảnh dân chúng bỏ chạy, khi bọn cộng sản phương Bắc tràn qua Bến Hải, vào chiếm miền Nam !
- Đâu có cái cảnh người dân miền nam đang hưởng cuộc sống an lành, no đủ, bỗng chốc phải “*Ăn Bơ bo thay cơm gạo!*”!

Ậy đấy! Đến ngay cả cô “Em” nào đó của tay ‘ca nô’ VGCS họ Trịnh cũng “*phản động*” bỏ nước ra đi tìm tự do, tìm đường sống! (“*kiếm chút bơ thừa, sữa cặn*”). Người ở lại đành phải hy sinh, cam phận nhẩn nhục để được sinh tồn; họ bị lừa ra đường, bắt buộc phải chào đón đám cướp miền Bắc “*cách mạng và giải phóng*” thành công (!) Đời sống của đồng bào miền Nam, bỗng chốc sau giai đoạn bị cưỡng bức “*giải phóng*”, đã trở nên thê thảm nhất trong lịch sử dân tộc; làm gì có cái chuyện “*Nơi này vẫn thế?*” Thật là một thái độ trơ trẽn! Ôt dột! như lời “*ngợi ca*” của tên ca nô, nhạc công VGCS Trịnh Con Sơn!

Rút cuộc, sau đó người ta mới biết, ‘nơi đây’ là cái ‘chốn’ chính hấn đã (chấp nhận) ở lại, vì tuyệt nhiên không giám có một chọn lựa để ra đi!

Nói “không chọn lựa”, cũng có phần đúng; vì hấn lỡ đã bẻ cái bát đựng cơm mà người đòi cứu mạng, ban bố cho hấn ăn. Thời đó, do vì học vấn, tên này được hưởng quy chế hoãn dịch như các thanh niên, Sinh viên khác tại Sài Gòn. Sau đó hấn đã bỏ trốn nghĩa vụ quân sự (tự nhận), làm nhạc phản chiến, lén lút hoạt động (?) cùng nhóm bạn bè thuộc băng đảng thân cộng (VGCS), đặc công VC nằm vùng hoặc bọn ‘sát thủ’ Tết Mậu thân 68 (?).

Vì thế nếu cũng cùng “Em” ra đi, thì chưa biết sẽ có chuyện gì xảy ra cho chính bản thân (tính mạng) hấn; trước thái độ chống cộng quyết liệt của những kẻ ‘Vượt Biên’ tìm tự do. Một tập thể đành cam phận rời bỏ quê hương để ra đi, dứt khoát không chấp nhận sống chung với chế độ cộng sản. Đó là thành phần người Việt đã thể hiện một cuộc “bỏ phiếu bằng chân” biểu lộ sự bất tín nhiệm! sau hậu quả của biến cố Tháng 4 Đen ! Đối diện trước sự lựa chọn, họ đã “Say NO”, phản đối chế độ CS độc tài, phi nhân; tức cái cơ chế mới thuộc ngụy quyền CS Hà Nội sau cuộc xâm lăng miền nam, VNCH!